

Carly Robyn

FÉKTELEN SZERELEM

CARLY ROBYN

FÉKTELEN szerelem

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Drive Me Wild

Copyright © 2024 by Carly Robyn
All rights reserved.

Hungarian translation © Kern Ágnes

© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

Fordította
KERN ÁGNES

ISBN 978 963 452 996 5

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő BALÁSSY FANNI

Borító nyomdai előkészítése KISS GERGELY
Belív nyomdai előkészítése KENYŐ ILDIKÓ
Ez a könyv a debreceni könyvnyomtatás
több mint négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Zrt.-ben készült.
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

Első fejezet

JOSIE

Golyók vesznek körül. Nagy golyók, kis golyók, fura formájú golyók. Fehér golyók, narancs golyók, sötétbarna golyók. Iszonyatos mennyiségű golyó. Még az azóta már kimúlt párkapcsolatom idején sem kerültem ilyen közeli viszonyba egyetlen golyóval sem. Két golyó pont elég lenne. Ez így egyszerűen túlzás.

Kétségbeesett tekintetem a legjobb barátnőmet keresi. Amikor megkértem a pasiját, hogy hozzon pár kelléket a fotózásra, nem sejtettem, hogy ideszállítja egy egész sport-szerbolt teljes árukészletét. Mégis mit gondolt, mire fogom használni azt a bizonyos felszerelést, ami arra hivatott, hogy a férfiak nemesebb testtáját védelmezze sportolás közben?

– Szerinted elég lesz? – kérdezi Blake, és az amúgy is kócos hajába túr. – Hozzak még valamit?

Ellával egyszerre és igencsak határozottan mondunk nemet.

Félrerugdosok egy útban lévő kosárlabdát. Még a végén elbotlok, és eltöröm valamimet. Bár segítek Ellának újraindítani a podcastcsatornáját, egy barátnő kisegítése nem foglalja magában a munkavállalói baleset-biztosítást.

– Több mint elég – nyugtatom meg Blake-et. – Kösz szépen!

Körbepillantok a fotóstúdióban, amit Ella bérelt ki, és igyekszem kitalálni, hol kezdjünk. Az egyik falat a szokásos fehér háttér fedi, amíg a másik rusztikus téglaboritást kapott. A magas ablakokon mesés természetes fény árad be.

Tökéletes ahhoz, amit a podcastcsatorna borítóképéhez és a promóciós fotókhoz kitaláltam.

Egy *Kávé a bajnokokkal* feliratú bögrét nyomok Blake kezébe.

– Töltenél bele kávé? A konyhában kell lennie lefőttnek. Szeretnék csinálni pár fotót Elről ezzel a bögrével.

Plusz én is tudnék inni egyet.

– Persze – vonja meg a vállát.

A McAllister az egyik top Forma-1-es csapat, én pedig rengeteget tanultam tőlük, amióta a marketingcsapat része vagyok. Nemcsak azt tudom, hogyan építsek kapcsolatot a közönségünkkel, és ragadjam meg valaki figyelmét egy félperces videóval, hanem azt is, hogy Blake, a csapat sztárversenyzője, aki sohasem szerette, ha megmondják neki, mit csináljon, bármit megtesz, ha a barátnőjéről van szó.

Lehajol, és mintha ott sem lennék, megcsókolja Ellát. Túlságosan intim pillanat, amelynek kínos módon én is a részévé válok, pusztán azáltal, hogy ott vagyok. *Pfuj!* Ezek ketten tökéletes párost alkotnak, de én pont most lettem szingli, a cuki turbékolásuk pedig folyamatosan emlékeztet erre. Andrew-ra. Az egy-szobás lakásomra, a bérleti szerződésre, amit egyedül írtam alá, miután nemet mondtam arra, hogy Andrew-hoz költözzek.

Nem. Nem fogok ezen agyalni ma! És holnap sem.

Előveszem a telóm, és csatlakoztatom a bluetoothot, hogy majd munka közben tudjunk zenét hallgatni. Amúgy is én vagyok a kijelölt DJ, hiszen minden objektív mércével mérve nekem a legjobb a zenei ízlésem.

Nem tudom pontosan, honnan ered a zeneimádatom. Biztosan nem a szüleimtől, akik azt hiszik, Justin Bieber a One Direction tagja volt. Talán a vér szerinti szüleimtől örököltem, de ezt sohasem fogom biztosan tudni. Járulékos mókája annak, ha örökbe fogadtak: a múltam épp olyan titokzatos, mint a jövőm. Valószínűleg ezért is voltam egy időben annyira

rákattanva az asztrológiára. Alapot adott a furcsaságaimnak és az általam kedvelt dolgoknak, amelyek nem a szüleim érdekei. A skorpió jegyben születettek kedvelik az olyan zenéket, amelyek mély érzelmeket ébresztenek, és segítenek kapcsolódni a legbelsőbb érzéseikhez. Pipa.

Rákoppintok a lejátszási listára, amit *Cigi és szex* címmel láttam el. Tele van olyan dalokkal, amelyeket torkod szakadtából akarsz üvölni. Olyanokkal, amelyek segítenek kiadni magadból a fölös energiákat. Pontosan olyanokkal, amelyek segítenek szétválasztani egy éppen előtted csókolózó párt.

A Joan Jett and the Blackheart *Bad Reputation*-je megteszi a hatását, Ella és Blake végre abbahagyják a csókolózást. Ella teljesen kipirult, bár nem tudom, a vágytól vagy zavarában. Ha egy éve azt mondtad volna nekem, hogy ez a Forma-1-es rosszfiú lesz a nyilvános enyelgés királya, azt kérdeztem volna: mit szívtál?

– Tökéletes dalválasztás, Jos – dicséri az ízlésem Ella, az orcája még mindig vörösén izzik. – Esküszöm, kész zenei zseni vagy.

Gyorsan elmormolok egy köszit, mielőtt széles mosollyal Blake-hez fordulok:

– Hogy állunk a kávéval?

Ő büntudatosan megdörzsöli a tarkóját, majd eltűnik a szobából. Ellával rendezgetni kezdjük a sporteszközöket. Készítetek néhány próbafotót, hogy megnézzük, melyik fog igazán működni. A McAllister-pilótákkal ellentétben Ella hallgat rám, amikor utasításokat adok. Szó sincs szemforgatásról, elmormolt megjegyzésekről vagy épp a kéréseim megtagadásáról. *Khm, khm, Blake.*

– Remi megint írt nekem – veti oda Ella lazán. – Még mindig szeretné anyukádat vendégül látni a podcastjában.

Nagyot nyelek, hogy ne nyögjek fel hangosan. Remi Baxter az egyik kedvenc podcastkészítőm, a *Randik és vibrátorok*

házigazdája, illetve Ella mentora a független podcastok világában. Amikor Ella elárulta neki, hogy az anyukám Caroline Bancroft, London vezető szexterapeutája, majdnem infarktust kapott.

Elég meggyőző okból tart vagy hét hónapig, amíg akár egyetlen konzultációra is bekerül anyukámhoz az ember: ő a legjobb a területén. De ez nem jelenti azt, hogy szeretném, ha millióknak adna sextanácsokat. Már csak azért sem, mert előszeretettel használ engem, mint „anonim” példát. Sohasem értettem, miért. Többnyire kifejezetten közepszerű szexben volt részem. Nem mondanám rossznak, de azért nem kerülne fel a *Kámaszútra* lapjaira. Sosem szexeltem olyan pozitúrában, mint a *Himalájai csúcs*, vagy valami hasonlóan megfoghatatlan és nagy hajlékonyságot igénylő pózban.

– Semmiképp! – kötöm az ebet a karóhoz. – Pont azért szeretem hallgatni őt, mert végre valaki más beszél a szexről és a randizásról. Valaki, aki nem az anyukám. És ha csak a legkisebb esély is mutatkozik arra, hogy kiejtse a fark szót, én megvétőzom. Ez rajta van a „top öt dolog, amit soha nem szeretnék átélni” listámon. Sőt benne van a top háromban, ha igazán őszinte akarok lenni.

Imádom anyukámat. Tényleg. De neki a szex hétköznapi beszédtema, amiről akár a vacsora mellett is lehet csevegni. „Nyújtsd ide a kenyérkosarat, drágám! És egyébként volt ma már orgazmusod?” Amikor a többi gyerek még csak a méhecskéknél meg a virágoknál tartott, én már a mellrákszűrésről meg a határok meghúzásáról tanultam. Hálás vagyok, hogy ilyen nyitott ezekkel a dolgokkal kapcsolatban, de néha még nekem is sok a jóból. Még mindig poszttraumás stressztől szenvedek, ha eszembe jut a biztonságos szexről szóló előadása a sulinkban. Egy banánon mutatta be a megfelelő óvszerhasználatot, miközben azt ismételgette, hogy ez nem a valósághű ábrázolása a férfiak méreteinek. Azóta se tudom megenni a banánt.

– Mondhatnám neki azt, hogy legalább gondolkodsz rajta? – kérdezi Ella, miközben felkap egy elgurult teniszlabdát. – Légyszi, légyszi!

Válaszul Meghan Trainor *No* című dalának refrénjét kezdem énekelni. Semmi szükségem arra, hogy anyukám még világosabbá tegye: a szeretetnyelvét a vibrátorok jelentik.

A rögtönzött koncertemet csak akkor szakítom félbe, amikor támad egy briliáns ötletem.

– El, csináljunk egy próbafofót a focilabdával és a rögbilabdával! Szerintem vicces kétértelműséget adna a képnek, ha egyszerre tartanád a kezedben a kettőt.

Felcsillan a szeme az ötletem hallatán.

– Ne áruld el Blake-nek, hogy ezt mondtam – suttogja cinikos mosollyal –, de a McAllisternél csak elvesztegeted a tehetséged, Jos!

Válaszul csak vállat vonok. Felemelek egy labdát és a szék mellé teszem, amelyre Ellát ültetem majd. Igaza van. A munkámat ezen a ponton már álomban is el tudnám végezni. Senki sem vádolhatja a McAllistert azzal, hogy a legkreatívabb csapat a marketing terén, de nem tervezek felmondani. Bár kissé nyughatatlan vagyok a munkában, a szakítás épp elég változást hozott az életembe. Jelenleg az egyetlen tervem, hogy önmagamra figyeljek. Ki kell találnom, mégis ki vagyok én, amikor nem egy párkapcsolat részeként létezem.

Jelentőségteljes pillantást vetek Ellára.

– Mégis ki más viselné el a pasidat, ha én elmennék?

Felnevet, és átpasszolja a rögbilabdát.

– Mostanában a lehető legrendesebben viselkedik.

Blake a valaha élt legjobb Forma-1-es pilóta, de a morossága és az olykor ellenséges viselkedése is legendás. Ella némileg lágyítja a keménységét, néha már egészen megközelíthetőnek tűnik, amiért mindenki rendkívül hálás neki.

– Tudom, tudom. – Nagy levegőt veszek a következő valomáshoz. – Beszéltem Rhysszel a lehetséges influensza-programunk megvalósításáról.

Egy tizenhét oldalas prezentációt készítettem és mutattam be a főnökömnek, kissé ironikus módon a *Támogatás* névre keresztelt konferenciateremben. A McAllister padockbeli és londoni tárgyalótermei csuda inspiráló neveket kaptak, hogy ezzel is inspiráljanak és motiváljanak bennünket. *Csapatmunka. Fásultság. Agilitás. Rugalmasság.* Néha csak szemforgatással lehet reagálni.

Ella leejt egy pingponglabdát. *Honnan a fénéből szerzett Blake pingponglabdákat?*

– Nézzenek oda, milyen kis konfrontatív hölgy lettél! Várj, ez nagyon furán hangzik! Asszertív önmegvalósító csajszí? Igen, ez jobban tetszik.

– Egyáltalán nem vagyok konfrontatív – ismerem el. Egy egér jobban megrémiszt, mint a McAllister marketingigazgatója. – Csak annyit mondott, hogy majd gondolkodik rajta.

– Hé, ez máris jobb, mint amikor élből elvetette az ötleted, hogy a rajongók közvetítsenek! – emlékeztet Ella. – Ha valaki képes erre, akkor az te vagy, Jos. Csak neked köszönheti a McAllister, hogy felrobbantottad a TikTok-fiókjukat. Ehhez azért kell tehetség.

Kissé elpirulok a dicsérettől.

– Meglátjuk. Nem akarom elkiabálni. Ideadnád a bal lábad mögötti focilabdát?

Ella rám vigyorog, amitől megjelennek a gödröcskék az arcán.

– Úgy érted, a futball-labdát?

A fülemre tapasztom a kezem.

– Istenkáromlás!

Blake ront be a szobába, egyik kezében egy túlcseresznye, a másikkal a telefonja. Már-már felkészülök

a bögre tartalmától származó harmadfokú égési sérülésekre, de helyette a telefont nyomja a kezembe.

– Téged keresnek – emeli égnek a sötét szemét. – Vészhelyzet.

Csak egyvalakit ismerek, aki felhívna Blake-et, hogy velem beszéljen. Ő pedig nem más, mint a McAllister másik pilótája, Theo Walker. Ha Blake a holdfény, akkor Theo maga a verőfényes napsütés, és ezt a legkevésbé romantikus értelemben mondom.

Átvágok a szobán, hogy jobban halljam, amit mondani akar, mert közben Blake a mély hangján már a kávébabokról magyaráz Ellának, valami BBC-dokumentumfilmben látottak alapján.

– Mi újság, Walker? – kérdezem, amikor az arca fókuszba kerül. Ha Adónisz és Casanova valaha közös utódot nemzett volna, Theo Walker lenne a szerelemgyerekük. Még a legobjektívebb mércével mérve is gyönyörű férfi, kezdve a mélykék szemétől, amelyet sötét, hosszú szempillák kereteznek, az eszpresszósínű hajáig és a mindig borostás állvonaláig. A hasizmait már meg se említem. Olyan kidolgozottak, hogy élő sajtreszelőként lehetne használni. – Blake azt mondta, hogy vészhelyzet van.

A hangom inkább csipkelődő, mint aggodalmas. Theo vészhelyzetei sohasem igazi vészhelyzetek. Általában azt kérdezi, melyik fotót posztolja magáról az Instán, vagy rosszul lehet-e lenni attól, ha valaki egy ültő helyében megeszik egy egész zacskó csipszet. Családi kiszerelésűt.

Alsó ajkát duzzogva lebiggyeszi.

– Ez most tényleg az. És mostanában elhanyagoltál.

– Lefoglalt, hogy megválaszoljam mind az ötmillió üzenetet. – A telefonnal végigpásztázom a szobát, megmutatva neki is, ahogy Blake és Ella épp összebújnak a stúdió kellős közepén. Jól kivehető a rengeteg különböző méretű labda is. – Ne legyél már ennyire követelőző!

Vállat von, mintha semmi újat nem mondtam volna.

– Mondd meg Blake-nek: mindig is tudtam, hogy szeret mások golyóival játszani!

Várok pár másodpercet, mielőtt újra magam felé fordítom a kamerát, így nem látja, hogy visszanyelem a nevetésem.

– Öt másodperced van, hogy elmondd, mi is az a bizonyos vészhelyzet, mielőtt leteszem.

– Hogy kell sms-t törölni?

Összeráncolom a szemöldököm.

– Még sohasem töröltél sms-t?

– De, igen – nyugtat meg egy bólintással. – De hogyan kell olyat törölni, amit már elküldtem? Mutattad a Gmailben, hogyan kell visszavonni egy üzenetet. Emlékszel?

– Igen, de az sms-t nem lehet törölni, ha már egyszer elküldted.

Theo hátraveti a fejét, és megereszt néhány cifra káromkodást. Akad köztük olyan ausztrál szleng is, amit még nem hallottam.

– Azt hittem, tudod, hogy kell ezeket az izéket megoldani, Jos!

Úgy tűnik, ha egyszer megtanulod használni a Photoshop-trükköket, azzal rögtön minden technológiai cuciban profi-vá válsz...

– Az sms meg az Insta algoritmusa sajnos nem ugyanaz, hapsikám.

– De hát te millenniál vagy!

– Te is!

Ez megakasztja egy pillanatra.

– Egyébként én nyilas vagyok.

Nem tudok nem elmosolyodni. Theo csak néhány évvel idősebb nálam, de ami az érett viselkedést illeti, letagadhatna pár évet.

– Miért kell törölnöd egy sms-t?

– Véletlenül Andreasnak küldtem magamról egy kissé merész fotót. – Theo olyan halkan motyog, hogy alig hallom, amit mond. Hangosan felnevetek. Theo elég sok idióta dolgot csinált már, de a McAllister csapatfőnökének farokfotót küldeni túltesz mindenen.

– Ezt hogyan sikerült összehozni? – Annyira nevetek, hogy megfájdul a hasam.

Fújtat egyet, és összehúzott szemmel méreget.

– Mentségemre legyen mondván, Andrea és Andreas között csak egy betű a különbség. Értelemszerűen nem neki akartam elküldeni.

Általában nem pazarolom az időmet arra, hogy Theo nőcskéinek neveit megjegyezzem. Mire az emlékezetembe vésném, ő már tovább is lépett. Nagyjából az különbözteti meg ezeket a nőket egymástól, hogy ki melyik fogyasztóteát vagy hajvitamint reklámozza épp az Instán.

– Azta! – ingatom látványosan a fejem. – Még mindig megtudsz lepni, Walker.

A mély nevetése még Blake telefonját is megrezegteti.

– Csak tesztelem az éberséged, Bancroft. Mit csináltál tegnap este? Vadultatok valami pubban? Nem láttam az Insta-sztorikat.

– Talán azért, mert szusit rendeltem, boroztam, és ledaráltam pár *MasterChef*-részt. Tudtad, hogy kólával is lehet húst pácolni? A savassága puhítja a rostokat, vagy valami ilyesmi.

– És ezt leadják a tévében? Nekem törvényellenesnek hangzik.

Eltart pár másodpercig, mire kapcsolok, hogy mit akar mondani.

– Nem a kábítószerrel, te idióta! A szénsavas üdítővel, a Coca-Colával meg a Pepsivel. Jézusom, Walker!

Megvonja a széles vállát.

– Ez legalább annyira törvénybe ütközőnek hangzik. Miért akar valaki szombat este otthon ülni? Most lettél újra szabad, Jos. Most kellene kiélned magad, ehelyett úgy viselkedsz, mint egy ötvenéves elvált nő, aki főzőműsorokat néz, hogy le tudja nyűgözni a vendégeit.

Nyelvet öltök.

– Tudnod kell, hogy...

– És amikor azt mondom, hogy ki kell élned magad, úgy értem, hogy le kell feküdnöd valakivel, hercegnőm – szakít félbe, hogy pontosítson. – Farkak seregei várnak. Rengeteg hal van még a vízben, magamat is beleértve.

– Technikailag a szusi is hal – emlékeztetem, és gondolatban megveregetem a saját vállam az elmésségemért. – Hol is tartottunk? Dolgom van.

Dolgok, amelyek nem foglalják magukba a szexuális életem, illetve annak hiányának elemzését.

Rám vigyorg.

– Ha visszamegyek Londonba, felvehetsz az elintézni-valóid listájára.

– Az kizárt.

Mielőtt láthatná, hogy én is elvigyorodom, befejezem a hívást. Szeretném azt mondani, hogy rajtam nem fog Theo vonzereje, de kit akarok átverni? Mindig is barátian flörtöltünk egymással, de mindketten tudtuk, hogy ennél tovább nem mehetünk. Amikor először találkoztunk, meghúztam a határait, és Theo az elmúlt pár évben tiszteletben tartotta őket. Nekem mindig volt párom, neki pedig mindig volt kettő vagy épp öt nője.

Nem akarom, hogy most, miután újra szingli lettem, többnek értelmezze az incselkedésünket, mint ami. Most eljött az ideje, hogy magamba, nem pedig egy férfiba szeressek bele. Ami azt jelenti, hogy nincs helye banánoknak az életemben, legyenek azok akár metaforikusak, akár igaziak.